

Arrest

nr. 296 299 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op een niet nader bepaalde datum naar België, in het bezit van een paspoort met visum type D, in functie van zijn Belgische echtgenote L.E.F. met wie hij in Marokko is gehuwd op 14 maart 2001.

1.2. Op 15 maart 2004 is verzoeker gescheiden van L.E.F.

1.3. Op 14 oktober 2005, 27 november 2006, 25 juni 2007 en 12 februari 2009 wordt verzoeker correctioneel veroordeeld.

1.4. Op 19 maart 2010 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd van het bevolkingsregister.

1.5. Verweerder wordt op 10 januari 2012 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker in Spanje werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en vanaf 20 december 2009 in de gevangenis zat.

1.6. Verzoeker, die op 11 mei 2012 werd vrijgesteld, meldt zich op 1 juni 2012 aan om aangifte te doen van het verlies van zijn verblijfskaart.

1.7. Verweerder beslist op 19 juni 2012 dat verzoeker geen recht op terugkeer kon laten gelden.

1.8. Op 2 oktober 2012 treft verweerder ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker dient op 12 december 2012, in functie van een van zijn Belgische kinderen, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.10. Verweerder treft op 13 maart 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Verzoeker dient op 24 mei 2013, in functie van een van zijn Belgische kinderen, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.12. Verweerder treft op 14 november 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad.

1.13. Bij arrest van 25 april 2014 met nr. 123 085 verwerpt de Raad het in punt 1.12. bedoelde beroep.

1.14. Verzoeker dient op 2 juni 2014, in functie van een van zijn Belgische kinderen, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.15. Verweerder treft op 28 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad.

1.16. Bij arrest van 4 juni 2015 met nr. 147 077 verwerpt de Raad het in punt 1.15. bedoelde beroep

1.17. Verzoeker wordt op 20 februari 2015 nogmaals correctioneel veroordeeld.

1.18. Verzoeker dient op 3 augustus 2015, in functie van een van zijn Belgische kinderen, wederom een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.19. Verweerder treft op 21 januari 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad.

1.20. Bij arrest van 13 juli 2016 met nr. 171 737 vernietigt de Raad de in punt 1.19. bedoelde beslissing.

1.21. Op 7 november 2016 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.22. Verzoeker wordt op 5 februari 2020 correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.23. Verweerder treft op 8 maart 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Hiertegen tekent verzoeker beroep aan bij de Raad.

1.24. Bij arrest van 5 juli 2021 met nr. 257 648 verwerpt de Raad het in punt 1.23. bedoelde beroep.

1.25. Verzoeker dient op 31 januari 2023, in functie van een van zijn Belgische kinderen, opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.26. Verweerder treft op 11 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.01.2023 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verklaart te verblijven te:[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt via volmacht gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, zijnde [L.R.] (NN. [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend (...): 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2. eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

In casu dient te worden opgemerkt dat betrokkene thans in de gevangenis van Leuven-Centraal verblijft. Hij verblijft reeds sedert 05.02.2020 in de gevangenis. Derhalve dient te worden vastgesteld dat, onafgezien betrokkene op het zelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dienen de termen 'begeleiden' of 'vervoegen' te worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwonen strikt genomen niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). Het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind kan niet volstaan om aan betrokkene een recht op verblijf toe te kennen. Voor zover betrokkene dus eerder in figuurlijke zin zijn kind komt vergezellen of vervoegen, kan dit worden aangetoond door middel van bewijzen van het onderhouden van een financiële en of affectieve band met het kind. Het komt betrokkene toe deze bewijzen aan te brengen bij zijn aanvraag gezinshereniging, gelet hij niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind, en zijn dossier te actualiseren/aan te vullen. Betrokkene heeft echter nagelaten dergelijke bewijzen spontaan voor te leggen.

Bijgevolg kan er thans niet worden vastgesteld dat betrokkene een daadwerkelijke en effectief beleefde nauwe persoonlijke band oftewel een gezinscel met zijn kind heeft. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag

van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Tot slot kan opgemerkt worden dat uit het dossier van betrokkene kan blijken dat er ook bezwaren van openbare orde zijn. Het gegeven dat deze in deze beslissing niet worden uitgewerkt, verhindert echter niet, zoals hierboven gesteld, dat een eventuele volgende aanvraag gezinshereniging aan de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt getoetst.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° Wet 15.12.1980 juncto art. 52 Verblijfsbesluit dd 08.10.1981”.*

Na het citeren van de bestreden beslissing en artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), betoogt hij als volgt:

“[...]”

Standpunt van de verwerende partij is dat verzoeker nagelaten heeft binnen de 3 maanden spontaan de nodige stukken, in casu omtrent de ‘gezinscel’ bij te brengen.

Verzoeker merkt hierbij het volgende op:

Verzoeker heeft middels zijn raadsman op 31.01.2023 bij de gemeente Zwijndrecht zijn aanvraag ingediend. Voorafgaand daaraan heeft verzoeker per mail de nodige stukken (onder meer telefoongesprekken, bezoek, ...) overgemaakt. Deze stukken had verzoeker ook in papieren versie bij. De ambtenaar had deze niet nodig ‘omdat hij die stukken gekregen had’.
Aldus heeft verzoeker voldaan aan wat van hem verwacht wordt.

Daarenboven blijkt dat het gemeentebestuur de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de Minister. Daarmee is duidelijk dat het gemeentebestuur de mening toegedaan was dat de aanvraag inderdaad volledig was.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de wet noch het KB stellen dat de documenten ‘spontaan’ moeten ingebracht worden. Overigens werd door de gemeente gevraagd om alsnog het identiteitsbewijs van verzoeker binnen te brengen, wat overigens ook gebeurde.
Verzoeker mocht er dan ook terecht van uitgaan dat zijn aanvraag volledig was.

Verzoeker meent dan ook hij aan alle voorwaarden voldaan heeft en verwerende partij verantwoordt haar beslissing niet naar recht.

Replik op de nota met opmerkingen van verwerende partij

Verwerende partij merkt op dat ook op verzoekende partij een zorgvuldigheidsplicht rust in het kader van wederkerig bestuursrecht.

Verwerende partij kon geen rekening houden met de stukken die verzoeker voorlegde in het kader van huidige procedure. De wettigheid van een beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verzoeker stelt hieromtrent het volgende:

Verzoeker blijft erbij dat ter plaatse op de gemeente alle documenten (dus ook de stukken inzake telefonische contacten, bezoeken, ...) werden meegenomen naar de gemeente in papieren versie maar dat door de ambtenaar gezegd werd dat deze niet nodig waren.

Het valt niet in te zien waarom verzoeker de documenten die hij bijhad niet zou neerleggen, tenzij dat verzoeker een te groot vertrouwens had in hetgeen de ambtenaar stelde.

Daarenboven, en dit kan wel aangetoond worden in de oorspronkelijke pdf bestanden (door de te klikken op 'eigenschappen') kan gezien worden dat deze gemaakt werden voor het bezoek aan de gemeente. De bestanden die verzoeker meestuurt met zijn verzoekschrift hebben een andere datum omdat dit de datum is van de gecomprimeerde versie van de oorspronkelijke versie met het oog op het beperken van de omvang van het bestand n.a.v. het indienen van het verzoekschrift beroep.

Verzoeker blijft er ook bij dat hij een tweede maal is langs gegaan omdat de gemeente liet weten dat er een document ontbrak (in casu paspoort) waarmee de echtgenote van verzoeker naar de gemeente is gegaan.

Op dat ogenblik mocht verzoeker erop vertrouwen dat alle nodige documenten voor de beoordeling van de aanvraag waren neergelegd.

De facto volgt dit ook uit het feit dat de aanvraag – na woonstcontrole – werd overgemaakt door de gemeente aan verwerende partij, zonder dat vanwege de gemeente enig ander voorbehoud werd gemaakt.

Verzoeker meent dan ook dat gelet op de feitelijke gegevens mocht vertrouwen op het bestuur en dat hem geen schending van het (wederkerig) zorgvuldigheidsprincipe kan verweten worden.”

3.2. Verzoeker heeft een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn Belgische minderjarige dochter. Het blijkt niet en verzoeker geeft ook niet aan dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 52, §2 t.e.m.4 van het Vreemdelingenbesluit worden geciteerd in het verzoekschrift en luiden als volgt:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde

aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.3. In de bestreden beslissing, die verwijst naar artikel 52, §4, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit, wordt vastgesteld dat verzoeker thans in de gevangenis van Leuven-Centraal verblijft en dus “niet gezamenlijk woonachtig” is met zijn Belgisch minderjarig kind. Verweerder is zich ervan bewust dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vervatte notie “vergezellen of zich bij hem voegen” geen samenwoning vereist. Hij wijst erop dat wel “een ‘gezinscel’ oftewel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband” moet bestaan. Verweerder stelt vast dat verzoeker heeft nagelaten bewijzen over te leggen die zulks aantonen, met name bewijzen van een financiële en affectieve band met het kind. Op basis hiervan wordt het verblijfsrecht geweigerd.

3.4. Verzoeker betwist de invulling door verweerder van het begrip “vergezellen of zich bij hem voegen” niet. Wel stelt hij dat hij “de nodige stukken”, waaronder bewijzen van “telefoongesprekken en bezoek,...”, aan de gemeente heeft overgemaakt per mail, dat hij deze tevens in papieren versie aanbod, maar dat de betrokken ambtenaar dit niet nodig achtte. Volgens verzoeker volgt uit het feit dat zijn aanvraag door de gemeente werd overgemaakt aan verweerder en dat hij door de gemeente een tweede maal werd uitgenodigd om (enkel) zijn paspoort toe te voegen, dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn aanvraag volledig was.

3.5. Bij zijn verzoekschrift en syntheseseminarie voegt verzoeker de volgende stukken 3 t.e.m.6, onder de noemer “*ingediende stukken bij de aanvraag*”. De verzoekende partij neemt niet de moeite om ze te benoemen of hierover enige uitleg te verstrekken. De Raad stelt vast dat het gaat om het volgende:

- een lijst van 22 pagina's met een afdruk van telefoonverkeer die de locatie “*Leuven centraal*” betreft;
- 5 foto's, waaronder 1 niet-gedateerde foto van verzoeker met een baby op de arm, genomen in een binnenruimte, tweemaal dezelfde niet-gedateerde foto van verzoeker met een baby op de arm, genomen voor een huis, een foto van verzoeker met een vrouw bij de Sint die dateert van 3 december 2022 en een foto van verzoeker met twee kinderen bij de Sint, die op dezelfde dag genomen zijn;
- twee geboorteaktes van verzoekers kinderen.

De Raad ontwaart in de bijgevoegde stukken geen documenten over “*bezoek,...*”.

3.6. Blijkens het administratief dossier werden de in punt 3.5. vermelde stukken echter niet per mail overgemaakt ter ondersteuning van de vestigingsaanvraag zoals verzoeker het voorhoudt in zijn verzoekschrift, noch op 31 januari 2023, noch ervoor, noch erna. In het administratief dossier bevindt zich enkel een e-mail van verzoekers raadvrouw van 31 januari 2023, gericht aan de Dienst Burgerzaken van de gemeente Zwijndrecht zonder enig begeleidend commentaar. In het administratief dossier zitten de volgende documenten geklasseerd na deze mail, die verweerder ook bij zijn nota voegt:

- volmacht advocaat;
- betalingsbewijs retributie;
- geboorteakte van referentiepersoon;
- rapportage identiteitscontrole gemeente Zwijndrecht;
- verslag woonstcontrole;
- bijlage 19ter.

3.7. De Raad kan verweerder derhalve volgen waar hij in de nota met opmerkingen vaststelt dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet voorlagen op het moment dat hij de bestreden beslissing trof. Tevens kan hij worden gevolgd waar hij in zijn nota stelt dat hij geen *“geen rekening heeft kunnen houden met deze stukken, dewelke pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. De wettigheid van een beslissing dient nochtans beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing”*.

3.8. Verzoeker benadrukt dat hij de in punt 3.5. vermelde stukken wel degelijk heeft gemaild en ook bij zich had in papieren versie. De Raad was er niet bij toen verzoeker mailde naar de betrokken gemeente en evenmin toen hij zich – op een door verzoeker niet nader bepaald moment – zou hebben aangemeld bij de gemeente Zwijndrecht, daar waar verzoeker in de gevangenis zit en de vestigingsaanvraag blijkens het administratief dossier via een volmacht, ondertekend door een advocaat, werd ingediend. Als de stukken zich niet bevinden in het administratief dossier is het aan verzoeker om het bewijs over te maken dat hij ze wel degelijk heeft overgemaakt. Noch verzoekers overtuiging dat hij de in punt 3.5. bedoelde stukken wel degelijk heeft overgemaakt, noch zijn bloot betoog dat de papieren versie niet werd aangenomen, noch zijn betoog dat de oorspronkelijk pdf-documenten van de stukken die worden gevoegd bij het verzoekschrift werden gemaakt voordat hij zijn vestigingsaanvraag indiende, kunnen op zich aantonen dat de betrokken stukken wel degelijk werden overgemaakt ter ondersteuning van de vestigingsaanvraag.

3.9. Op grond van het feit dat de betrokken gemeente verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart heeft doorgestuurd naar verweerder op grond van artikel 52, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit, kan op zich niet de verwachting worden gekoesterd dat de stukken die werden ingediend ter ondersteuning van de vestigingsaanvraag volledig in orde zijn of dat ze aanleiding zullen geven tot de toekenning van een verblijfskaart. Dezelfde vaststelling geldt voor het feit dat de gemeente verzoeker een tweede maal uitnodigde om langs te komen waarbij ze (enkel) aangaf dat het paspoort ontbrak.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekers belang bij zijn kritiek ook niet blijkt. Immers gaat hij totaal niet inhoudelijk in op de stukken waarvan hij beweert dat hij ze heeft overgemaakt bij zijn vestigingsaanvraag. De Raad ziet alleszins niet in hoe de bij het verzoekschrift gevoegde foto's, de geboorteaktes en de telefoonlijst van 22 pagina's – waarbij zelfs niet wordt aangegeven welke telefoongesprekken relevant zijn voor verzoekers vestigingsaanvraag, – de gezinscel kunnen aantonen zoals verweerder dit begrip heeft geduid in de bestreden beslissing. Zoals gezegd betwist verzoeker deze duiding nergens. Zoals ook gezegd ziet de Raad niet in welk document gevoegd bij het verzoekschrift aantoonde dat er sprake is van *“bezoek,...”* en de verzoekende partij neemt ook geen enkele moeite uit te leggen uit welk document dit kan worden afgeleid.

3.11. Voorts wijst verweerder er in zijn nota terecht op dat de zorgvuldigheidsplicht ook voor verzoeker geldt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad leest in artikel 52, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit dat het aan het betrokken familielid toekomt om de documenten bij te brengen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven *“bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn”* vervult. Verzoeker kan niet dienstig algemeen aanvoeren dat *“noch de Vreemdelingenwet”, “noch het Vreemdelingenbesluit”* vereist dat documenten ‘spontaan’ moeten worden voorgelegd. Los van de vaststelling dat dit betoog enigszins haaks staat op zijn betoog dat hij de nodige stukken wel degelijk heeft voorgelegd, blijkt niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij stukken ten bewijze van de gezinscel moest bijbrengen. Dit geldt des te meer nu blijkt dat verzoeker zijn vestigingsaanvraag heeft ingediend via een advocaat en het bovendien niet de eerste keer is dat hij een dergelijke aanvraag indient.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------